

Görög mitológia, rejtély és sorsszerű szerelem.

TikTok-szenzáció!

THREADS

sorsfonalak

THAT

BIND

finep ● *selection*

KIKA HATZOPOULOU

KIKA
HATZOPOULOU

THREADS

sorsfonalak

THAT

BIND

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

George-nak és a családomnak,
minket összefűznek a kötelékek.

I. RÉSZ

EGY, AKI MEGSZÖVI

PROLÓGUS

CSATTANÁS

A FÜGGŐVASÚT csak néhány centiméterrel száguldott a víz fölött. Ahogy megállt az állomás előtt, a drótkötelek felnyögtek a túlsúlyolt kocsi súlya alatt. Az utasok a nyakukat nyújtogatták, és morcos pillantással néztek fel a kötelekre. Az egyik a minap elpattant a Zsálya utcánál, az utasok pedig beleestek a mocskos csatornába. Hárman kórházban kötöttek ki; az öböl vize borzasztó hideg volt, még így, a nyár közeledtével is.

A vasúti kocsi hátsó ülésén ülő idős hölgy úgy morzsolgatta májfoltos ujjait a mellkasa előtt, mintha egy láthatatlan csomót próbálna megkötni. Nem volt moiraivadék, valójában semmi nem volt az ujjai között, csak levegő. Gyakori mozdulat volt, ami arra szolgált, hogy távol tartsa a legfiatalabb moirát, a Végzet istennőjét, aki eldönti, mikor kell elválni egy életfonalat.

Köss egy csomót, szokták mondani, *és tudni fogja, hogy még küzdesz.*

A Sár lakói megtoldják egy második sorral: *Köss ezer csomót, és még így is elvágja.*

Az idős hölgy nem a Sárban élt. Szőrmével bélelt kabátja makulátlan volt és szakadásmentes, ősz haját a felsőbb osztály divatja szerint rendezte el: befonta és a tarkójára tűzte. De a hajtűiből hiányoztak a jádekövek, amiknek díszíteniük kellett volna őket, a helyükön bronzsínű üregek tátongtak.

A drótkötelek sikítottak egyet búcsúzóul, amikor a függővasút útnak indult. Az idős hölgy megvárta, amíg az utasok elhagyják az állomást, aztán nekivágott a hídnak, maga után húzva egy bevásárlókoszt, aminek a kerekei élesen csattantak minden egyes mélyedésben. Az utcák üresek voltak, a nő mégis felkapta a fejét minden elsuhanó árnyra és felröppenő hangra.

A férje, aki húsz évvel idősebb volt nála, és örömét lelte a gyanútlan felesége ijesztgetésében, azt mondta neki, hogy éjszakánként valami utálatos dolog úszkál Alante elárasztott utcáin. Elrejtőzik a lányok árnyékában, gúnyolódott a férje, a bokájuk köré tekeredik, és soha, de soha nem ereszi el őket. A nő már régen eltemette a férjét. Manapság már ritkán gondolt rá, az utálatos szörny viszont naponta eszébe jutott. Esküdni mert volna rá, hogy érezte a jelenlétét. A béklyót a bokája körül, amit maga után vonzott.

Mennyire szeretett volna moiraivadék lenni, hogy az ujjai között érezhesse az életfonalak tömörségét és tökéletességét! Meggyorsította a lépteit, minél hamarabb otthon akart lenni, biztonságban: beburkolózva a karosszékén lévő takarókba, kezében egy csésze lélekmelengető teával, miközben a kedvenc rádiójátékát hallgatja.

Biztosan elkezdődött már; amikor belépett a lakásába, egyenesen a rádióhoz lépett, a szobát megtöltötte a szereplők ismerős hangja, majd elpakolta azt a néhány dolgot, amit vett – a kamillateát, egy csomag sajtos kekszet és egy üveg leárazott aszalt fügét –, amikor hirtelen érzékelte, hogy egy test suhan a levegőn át.

Egy kéz tapadt a szájára. Az üveg kicsúszott a kezéből, csörömpölve ért padlót. Igyekezett kiszabadulni, rúgott, könnyökölt, vakon karmolta a támadóját. Kontya kibomlott, fehér hajfürtök úsztak a szeme előtt, a csizmája sarka ragadós lett a széttaposott fűgétől. A fal túloldalán egy szomszéd szólongatta aggódó hangon.

– Ne aggódj! – suttogtak a fülébe. Nem tudta megállapítani, hogy ember volt-e, vagy egy árnyékba burkolózott szörnyeteg. – Ez még nem a vég.

Ha az asszony kívánsága, hogy moiraivadék legyen, valóra vált volna, akkor érezte volna, ahogyan az életfonalát kiemelik a többi szál közül. Láta volna, ahogyan követik az életfonalát, ami a mennyezet felé nyújtózott, és eltűnt az égboltban. Azt is látta volna, ahogy valaki fogja az egyik saját fonalát, ami ezüstös és éles, mint az acél, és kifeszíti az ujjai között.

De a nő csak ennyit hallott:

CSATT!

És a fonalat elvágták.

I. FEJEZET

SZAKADÁS

IO OTT ÁLLT a tető peremén, próbálta rávenni magát, hogy megtegye az első lépést.

Már ezerszer elmagyarázta: nem a magasságtól fél, hanem sokkal inkább... a peremektől. Nem volt gondja a függővasúton, keresztül-kasul tudta táncolni a teraszokat, de ahhoz, hogy lélekben felkészítse magát a függőhídon való átkelésre, meg kellett állnia, és néhány mély lélegzetet kellett vennie.

– Kis hülye – mondta neki a testvére, Thais, amikor Io még kicsi volt. – Te moiraivadék vagy. Látod a Sors fonalait. Úgy látod, hogy az életfonalad rövidesen elvékonyodik?

Jelentőségteljes pillantást váltottak, majd Thais és a másik testvérük, Ava, földre teperték Iót. Egymásba gabalyodott végtagokkal és vadul vigyorogva birkóztak hárman, amíg Io be nem ismerte a vereségét. Ava megfogta Io életfonalát, és megrántotta néhányszor. Úgy feszült, mint egy ezüstitűlánc, és éppen olyan fényesen ragyogott.

– Nézz csak rá – korholta Thais. – Erős, mint mindig.

– Io szeret félni – kuncogott Ava. – Így van oka rá, hogy ne tegyen semmit.

És a kis Io erre mindig azt nyüszítette:

– Nem iiiis!

Hogy ő mennyire utált nyafogni! A testvérei hibája volt: úgy kezelték, mint egy gyereket, ezért úgy is viselkedett, mint egy gyerek. A lányok szülei, amikor még éltek, a városon kívüli Neraida-síkságon dolgoztak, így lányaiknak kicsi koruktól kezdve magukról kellett gondoskodniuk. Thais, a legidősebb vállalta magára a vezető szerepet, takarított, főzött és beosztotta a pénzüket, míg a két évvel fiatalabb Ava szórakozással foglalta el magát, játékokat talált ki, hogy ezzel töltsék el az idejüket, és egy kis plusz pénzért jövedőt mondott az embereknek. Így aztán Io, a legfiatalabb, aki hat évvel Ava után született, kapta a kisbaba szerepét, akire vigyázni kell és akit cukkolni lehet. *Egy lélek három testben*, suttogták cinkosan, ahogyan összedugták a fejüket a közös ágyukban.

Ez persze évekkal ezelőtt volt. Azelőtt, hogy Thais elhagyta a várost, mielőtt minden megváltozott.

Io óvatosan a hídra lépett. Az minden lépésnél rugózott, és nyögött a súlya alatt. Nem igazán emberekre tervezték. Egy hosszú, vékony fémléc volt, amit kifejezetten a macskák számára építettek, hogy az árvíz idején módjuk legyen a városban kóborolni – ez volt a város legfőbb terve arra, hogy visszaszorítsa az egyre növekvő számú rágcsálót, amik betegségeket terjesztettek az utcákon.

Az volt a baj ezekkel a macskahidakkal, hogy nem volt rajtuk korlát. *A macskák nem veszítik el az egyensúlyukat*, jelentették ki a város illetékesei. De ez nem volt igaz; a macskák ugyanúgy megcsúszhatnak és leeshetnek, mint bármely más élőlény – csak ők a talpukra esnek. Io úgy gondolta, ez az egész ellentmond a józan észnek; a hidak alatt nem volt semmi, amire a macskák érkezhettek volna, csak zavaros víz, amit, mint tudjuk, a macskák utálnak.

Kellett volna az a korlát a hídra. De nem tettek rá. Io szerint ez elég jól mutatta Alante, az Elsüllyedt Város helyzetét. Az igények sosem teljesültek. A lakosok kértek valamit, de a hatóságok elutasították őket, így az emberek megtanulták, hogy beérjék azzal, amijük volt.

Korlát tehát nem volt, Io pedig félt, nagyon is. Beleburkolózott a félelmébe, úgy szorította magához, mint valami pajzsot. Ez az, amit a testvérei sosem értettek meg: a félelem nem bénítja meg az embert. Óvatossá és éberré tesz. Io mindig, mindig éber volt. Ezért volt olyan kiváló a munkájában. Apró, megfontolt léptekkel ment át a hídon, és megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, amikor újra szilárd talajon állt.

Az elhagyott színház tetőablakát hanyagul deszkázták be; Io könnyedén átcusszant rajta. Penész és rothadás szaga csapta meg az orrát, ahogy lefelé haladt a lépcsőn, fél kézzel a falon tapogatózott, hogy eligazodjon a sűrű sötétségben. Holdfény ezüstözte be a nagytermet. A színpad deszkái felpúposodtak a nedvességtől, és a színház többi része, mind a kétezer ülőhely, teljesen elmerült a vízben, csak sötét foltok látszottak belőlük. Io az orra elé húzta a sálját, és a karzaton keresztül a színházi erkélyek felé vette az irányt, a középső irányába kanyarodva, amely évekkal ezelőtt összeomlott, és magával rántotta a falat is.

Ronda látvány volt: fadarabok, drótok lógtak ki belőle, látszott a beton, úgy nézett ki, mint egy kibelezett vadállat. De a kilátás szép volt mögötte. A Csőr utcai színház kitépett erkélye egyike volt azon kevés helyeknek a Sárban, ahonnan akadálytalan kilátás nyílt mindhárom holdra. A Pandia volt a legnagyobb és legfényesebb; a Nemea, amely a horizont alján haladt; és az Ersa, amely néhány óra alatt kelt és nyugodott. Most csak az Ersa volt fent, elárasztotta a világot tejszerű, rózsaszín fényével. A harmattal borított tapéta rózsaszínben, az utcák vize lágy cseresznyeszínben ragyogott. Már-már széppé varázsolta az éjszakai áradással zsúfolásig elárasztott várost. Egy nap Io

majd félretesz elég pénzt, hogy vegyen egy fényképezőgépet, és megőrökíti a földöntúli látványt.

A színházzal szemközti lakóház harmadik emeletének bal szélső ablakában felvillant a lámpa. Io elszakította tekintetét a holdról, és feltette a szemüvegét. Bizonyosan ez volt az a lakás, aminek a megfigyelésére felbérelték. Egy alak mozgott odabent – vagy talán kettő? Io lecsúszott, és a tenyerét az erkély szálkás fájára támasztotta. *Mielőtt belebújsz a Hálóba, győződj meg róla, hogy biztonságban vagy, szokta mondani neki Thais. Ugye nem akarjuk, hogy lepottyanj a háztetőről?*

Io pislogott egyet, és a szeme előtt megjelent a Háló, a világot borító fonalak kusza szövedéke. Csak a moiraivadékok, a Sors istennőinek leszármazottai láthatták ezeket az ezüstszínű szálakat, amik szerteágaznak az emberekből, és összekötik őket azokkal a dolgokkal, amiket a legjobban szeretnek a világon. Io a harmadik emeleti lakásra koncentrált. A Hálóban átlátott a téglán és a fán, egyenesen a lakásban lévő két embert nézte. A testükből többtucatnyi fonal eredt, és összekapcsolta őket a sok különböző hellyel, dologgal és emberrel, akiket szerettek. Az egyik legfényesebb szál a két alakot fűzte egymáshoz, és élénken lüktetett, olyanfajta ragyogással, amely mindent felemésztett. *Egy szerelmi szál egyedülálló ragyogása, ahogy Ava fogalmazott álmodozón.*

Vagy inkább valami katasztrófa egyedülálló kellemetlensége. Egy sóhaj hagyta el Io ajkát. Miért mindig a megcsalás volt az? Miért nem lehetett egyszer egy furcsa hobbi vagy egy késő esti kurzus, valami, ami nem zúzza porrá az ügyfelei szívét? Io nagyon is jól el tudta képzelni: holnap az ügyfele, Isidora Magnussen a Zsálya utcai kávézóban fog ülni a leghátsó asztalnál, a kabátját úgy fogja szorongatni, mint valami mosogatórongyot, és Io kénytelen lesz elmondani neki: *Igen, a férje valóban elment a lakásba, amit állítólag három hete eladott. Igen,*

társasága volt. Aztán jön a legnehezebb rész: *Hogy szereti-e azt a nőt?* Bármelyik másik magánnyomozó megvonhatná a vállát, és azt mondhatná: *Honnan tudhatnám?*

De Io más volt. Moiraivadék. Ezért választották őt az ügyfelek; nem csak arra voltak kíváncsiak, hogy a szeretteik csalnak, szerencsejátékot játszanak vagy isznak-e. Tudni akarták azokat a titkokat, amiket csak a Háló tudott felfedni: hogy a házastársuk jobban szerette-e a csalást, a szerencsejátékot és az ivást, mint őket.

És Iónak muszáj volt megmondania nekik. *Sajnálom, Mrs. Magnussen. A fonaluk olyan fényes, hogy képtelen voltam két másodpercnél tovább nézni. Ez azt jelenti, hogy a férje szerelmes a szeretőjébe.* Ez azt jelenti, hogy legszívesebben elsüllyednék a kávézó padlójának hézagain keresztül, és soha többé nem jönnék ki onnan. Ez teremtette meg a tetőt Io feje felett és az ételt a tányéron: hogy összetörte az emberek szívét.

Egy darabig figyelte még a két alakot, csak hogy biztos legyen benne. A Hálóban nem látta a testeket, csak a fonalakat, de nem lehetett félreérteni: a pár összeért, az ezüstszál lassú ölelésben fonódott össze. Io arca felforrósodott – elfordította a tekintetét.

Valami magára vonta a figyelmét. A pár közelében, a lakóház harmadik emeletén. Egy ember volt az, de... mégsem.

Ennek a nemembernek csak egy fonala volt. Az emberek általában sok dolgot szeretnek: kapcsolódnak egymáshoz, helyekhez, tárgyakhoz, eszmékhez. Fonalaik átlagos száma tizenöt. Az újszülötteknek van a legkevesebb: egy életfonal, egy másik, ami az édesanyjukhoz köti őket, egy harmadik pedig az ételhez kapcsolódik – a két utóbbi többnyire egy és ugyanaz volt. Ez a lény azonban, aki az épület folyosóján állt, mindössze egy ilyen fonallal rendelkezett. Ez a tény valószínűtlen volt ugyan, de nem lehetetlen.

Az viszont elképzelhetetlen volt, hogy ez az egyetlen fonal el volt szakadva. Az egyik vége az ember mellkasából jött ki, a másik vége pedig csak úgy petyhüdten lógott a padlóra, ahol a semmibe foszlott. A szálak *kapcsolódnak valamihez* – nem létezik olyasmi, hogy egy fonálnak csak egy vége van.

És az volt a legrosszabb, hogy ez az elszakadt fonal természetellenes szögben állt, mintha az illető két marokkal szorította volna. Kifeszítette és erősen fogta, mintha arra készülne, hogy valaki másnak a fonálát vágja el vele. Ez az egy fonállal rendelkező ember, ez a képtelen alak egy vágó volt. Io tudta, mert ő maga is az volt.

A vágó a szerelmesek lakása felé közeledett, az egyetlen fonálát fegyverként tartotta maga előtt. Io válla megfeszült. A lélegzete elakadt.

Kis hülye, hallotta a nővére hangját.

Kifújta a levegőt, majd futásnak eredt.

A lakás ajtaját nyitva hagyták.

A szíve vadul kalapált, ahogy belépett. Egy hosszú folyosóra jutott, rajta három nyitott ajtóval, amik mind sötétségbe burkolóztak. Io korábban levetette a Hálót, hogy az épületbe való bejutásra koncentrálhasson, de most újra felvette. A folyosó második szobájában volt a vágó és egyetlen fonala, amit a két kezében szorongatott. A sarokban egy másik köteg fonal hevert.

Io érezte a rémület ízét, ami maró volt és savanyú. Lassan, nehézkesen lépdelt, mintha víz alatt lenne. Megragadta az egyik saját fonálát – most nem számított, melyiket –, és a mutató- és hüvelykujja köré tekerte. Csak egy fonal tudott elvágni egy másik fonalat. Ha ez a személy felfegyverkezett, akkor Iónak is fel kell.

A lakást szőnyeggel borították, ami tompította a léptei hangját. Az előszobában tükör lógott, alatta keskeny asztalka, tele kis kozmetikai üvegekkel. A tükörben egy nőt látott, aki a nappali közepén állt, sűrű haja kibomlott a tarkójánál összefogott kontyból, dereka furcsán előreugrott. Egyetlen fonala az ujjaitól a földig omlott, a foszladozó vége a bokája köré tekeredett, mint egy kedvtelésből tartott kígyó.

Io nem tudta felfogni, amit látott. Közelről nézve ez a fonal olyan ragyogó fényű volt, mint egy életfonal, az ember legfontosabb fonala, ami magával az élettel való kapcsolat. Az életfonalak általában az égbe szöktek, és eltűntek a felhők között. De ez a szál a földön hevert, nem kapcsolódott sehova, ami egyáltalán nem volt rendjén.

Ennek a nőnek halottnak kellene lennie.

Io észrevette a földön fekvő testet. Azonnal felismerte a férfit – Magnussen asszony megmutatta neki az esküvői fotóikat. Csak egy csíkos bokszeralsó volt rajta, a nyaka természetellenes szögben állt. Ersá élénk rózsaszínűre festette meztelen húsát, de ez hazugság volt. A Hálóban nem látszottak a fonalak. Halott volt. Zihálás terelte a figyelmét a szoba belsejébe, ahol egy fehérneműs nő bújt meg egy karosszék mögött, és fejét a térdére hajtva csendesen zokogott.

Beletelt egy kis időbe, mire Io rájött, honnan ismerős neki az a platinaszőke haj: Magnussen úr asszisztense. Ma reggel látta őket együtt, amikor az irodájuk előtt az utcán dohányoztak. Akkor még ártatlan csevegésnek tűnt. Most már nyilvánvaló volt, hogy ez a nő a férfi szeretője.

Az öregasszony a rendellenes fonallal csak állt mozdulatlanul, mint egy szobor, és a szobát fürkészte az orra mögül. Ezüstös haja Ersá holdfényében úgy festett, mintha rózsabimbókkal lenne díszítve. Iónak mennie kellene. Vissza kellene térnie a bejárati ajtóhoz, fel

kellene vernie az egész épületet, találnia valamilyen módot, hogy az öregasszonyt távol tartsa az asszisztentstől.

Mozdulj már, korholta önmagát. Mély levegőt vett.

Lélegzetvétele úgy törte meg a csendet, mint egy pisztolylövés. A nő odafordult, tekintetük összefonódott a tükörben.

– Vannak büntettek – mondta az öregasszony olyan távoli hangon, mintha transzban lenne –, amik nem maradhatnak büntetlenül. A láng lányaként fogok feltámadni a hamvaimból.

És mielőtt Io reagálhatott volna, az öregasszony rárontott, fehér hajú és kemény csontú forgószélként. Testük egymásnak csapódott; Io a hátára zuhant. Az asszony felülkerekedett rajta, gondolkodás és minden ok nélkül ütötte, Io arcát és mellkasát karmolta. Io felemelte a karját, és megpróbálta lerúgni magáról a nőt, de ehelyett a falnak esett.

A csattanás hangjára az öregasszony megtorpant, és lenézett Ióra. Vagy inkább az Io hüvelyk- és mutatóujja között lévő fonalra.

– Milyen szép szál. Te kis moiraivadék – mondta reszelős hangon a nő. – Látlak téged. Látom a bűneidet is.

Iónak volt egy másodperce, hogy elgondolkodjon... *Miféle bűnöket?*

Hogy megborzongjon... *Melyik bűnöket?*

Hogy pánikba essen... *Olyan sokat követtem el.*

Aztán az öregasszony ismét nekiesett a recés körmeivel. Fájdalom nyilallt Io arcába és nyakába, ami kizökkentette a döbbenetéből. Megragadta az első dolgot, amit meglátott, a nő haját, és megcibálta. A nő egy sátáni sikoly kíséretében elesett. Io egy pillanat alatt felállt, és már rohant is a nyitott ajtó felé. A nő utánaindult, de nekiment a falnak.

– Bújjon el! – kiáltotta Io a válla fölött a síró asszisztensnőnek, remélve, hogy az szót fogad.

Abban a pillanatban, hogy kilépett az ajtón, Io segítségért kiáltott, miközben hátrapillantott az őt üldöző őrült szerzetre. Ami úgy *mozgott*, mint valami lény, ami négykézláb szökdecssel, és görbe ujjaival felé csapkod. És a fonál, az a borzasztó, petyhüdt életfonál még mindig a kezében volt, használatra kész fegyverként.

– Segítsenek, a fenébe is! – sikoltotta Io, és mindkét öklével dörömbölni kezdett egy ajtón. Ezért azonban súlyos árat fizetett; a nő egy szempillantás alatt utolérte. Ujjai belekapaszkodtak Io nadrágszárába. A lány nagy csattanással a földre zuhant, fájdalom nyilallt a tenyerébe és a térdébe. Megfordult és rémülten látta, hogy az egyik fonala a nő jobb kezében van.

Ekkor kirobbant egy ajtó, és fény ömlött a folyosóra. Egy magas, sötét bőrű férfi kiabált rájuk érthetetlenül... talán kurkz nyelven?

Az Io fölé magasodó idős nő megmerevedett.

Iónak csak ennyi kellett. Egy kis szünet. Egy pillanat. Egy lélegzetvétel.

Felhúzta a térdét, és keményen belerúgott a nő állkapcsába. A teremtmény ívben repült hátra. Io arrébb kúszott, hogy minél távolabb kerüljön az alattomos ujjaktól. Amikor a háta a folyosó végén lévő falnak ütközött, felegyenesedett, a mögötte lévő magas, nyitott ablakon keresztül hűvös levegő áramlott be.

Más lakók is előjöttek a lakásaikból. A kurkz férfi feléjük indult. Io intett volna neki, hogy maradjon távol, hogy hívjon segítséget, de valamiért egy hang sem jött ki a torkán...

Hirtelen a nő betöltötte Io látóterét, majd feléje vetette magát, bal öklében a félbevágott életfonál ezüstszínű kötélként csüngött. Közel volt, olyan közel, hogy Io érezte a nő hajszálait az arcán, épp mielőtt ellépett volna a nyitott ablaktól. A nő túl későn vette észre; megpróbált megállni, de a lendület továbbvitte. Megbotlott az

ablakpárkányban, a dereka előrebillent, és a nő fejfelé előrebukott, ki az ablakon.

Távoli csobbanás hallatszott, ahogy a nő az utcákat elárasztó vízbe csapódott. Io szaporán lélegzett, mintha a tüdeje a felére szűkült volna. A keze zsibbadt, az egyikkel az ablakkeretet fogta, a másikat a véletlenszerűen kiválasztott fonal köré zárta, amit megragadott, hogy megvédje magát.

Meg sem mozdult, amikor a kurcz férfi a vállánál fogva megrázta, miután kihajolt az ablakon, és közölte, hogy a nő eltűnt. Io csak állt ott zihálva, és a világ lassan, nagyon lassan visszatért a tudatába: érzékelte a lakásaikból előbukkanó embereket, a köntösüket és a zoknijukat, a kócos hajukat, azt, ahogy különféle nyelveken beszélnek.

Még mindig ugyanott állt, háttal a falnak, ökölbe szorított kézzel, amikor valami rezgést érzett a mellkasában. Az egyik fonala lüktetett; vajon az öregasszony kárt tett benne? Io teste megfeszült, remegett a pániktól – nem maradt energiája egy újabb harcra.

A fonal megfeszült, egyenesen lefelé vezetett a folyosón, egy fiatalember mellkasába, aki épp az imént futott fel a lépcsőn. Széles válla és barna bőre volt, jobb öklén sárgaréz bütykök. A férfi a másik irányba pillantott, majd erre, és meglátta a lányt. Iónak az volt az érzése, hogy felismerte őt, sötét szeme fölött összehúzta a szemöldökét.

– Hová lett? – kérdezte.

Io az ablak felé bökött az állával. A férfi megfordult és elment, magával vitte a fonalat. Io még sosem látta korábban, de mégis tudta, ki ő.

A sorsfonala.

A fiú, akit a sors arra rendelt, hogy beleszeressen.

II. FEJEZET

A LIDÉRC

HALK SZIPOGÁS hallatszott a lakás fürdőszobájából. Io az ajtónak támasztotta a homlokát, és megpróbálta elűzni a sorsfonalával és a fiúval kapcsolatos gondolatait – *nem* ez volt a megfelelő pillanat. Halkan kopogott.

– Most már kijöhet – mondta a fának. – Elment.

A zár csikorgott, az ajtó résnyire nyílt. A szoba félhomályában az asszisztens szeme tágra nyílt a félelemtől, arcát vékony szemöldök és olyan szőke haj keretezte, hogy az már-már fehér volt. Nina Panagou, emlékezett Io a kutatásaiból, huszonzét éves, Magnussen úr asszisztense az elmúlt nyolc évben. Nina a csempézett falnak dőlt, arcán elmaszatolódott a smink, egy hosszú tükörszilánkot szorongatott. Ez okos volt tőle; a lány összetörte a fürdőszobai tüköröt, hogy rögtönzött fegyverhez jusson.

Io leguggolt az ajtókeretnél, így szemmagasságba került a nővel.

– Jól van?

– Jarl... – Nina tekintete balra siklott, ahol a nappali volt.

Io állkapcsa megfeszült. A rossz hírek okleveles átadója, a szívek hivatásos összetörője.

– Nagyon sajnálom.

A nő szeme könnybe lábadt, magas orrhangon szólt.

– Csak úgy berontott a semmiből. Jarl azt mondta, hogy bújjak el, és én... – a nő elhallgatott.

– Felismerte őt? – kérdezte Io halkán. – Talán maga vagy Jarl ismeri ezt a nőt?

Nina megrázta a fejét.

– Nem ismertem fel, de úgy beszélt, mintha... mintha ismerné Jarlt. Azt hajtogatta, hogy látja a bűneit. Hogy a bűnök büntetést követelnek. Mit jelent ez egyáltalán?

– Én sem tudom biztosan – suttogta Io. – Magának is ugyanezt mondta?

– Nem. Láttam, hogy hol bújtam el a karosszék mögött, de csak annyit mondott: *Nem büntethetlek meg, gyermekem. A bűneid nem igazán a tieid.* Aztán a figyelve Jarlra terelődött. Te jó ég, Jarl! – A nő vállá megremegett a zokogástól, fejét a tenyerébe hajtotta. – A szoba túloldalán állt, mégis fojtogatta Jarlt. Fogalmam sincs, hogyan csinálta...

Bűntudat suhant át Io lelkén. Kevés magyarázattal tudott szolgálni a nőnek. Egy titkos randevú, amin egy öregasszony megölte a szerelmét. De Nina nem volt célpont – csak rosszkor volt rossz helyen. Io teste még mindig bizsergett a rémülettől. El sem tudta képzelni, min mehet most keresztül ez a nő.

– Hamarosan itt lesz a rendőrség – mondta neki. – Rendben lesz velük? Ki tudom vinni, mielőtt megérkeznek.

A rendőrség szemében kevés ember volt ártatlan a Sárban. Időnként mindannyian a bandák szolgálatába álltak, még akkor is, ha az csak az asztalok leszedése volt a klubjaikban, vagy a szerencsejáték-barlangjaik padlójának felmosása. Az olyanok számára, mint Io és Nina, ez becsületes munka volt, olyan, ami senkinek sem ártott, és

pénzt hozott a konyhára. A rendőrség számára azonban ez egyet jelentett a beismeréssel. Nem bántak veled kedvesen, még akkor sem, ha éppen szemtanúja voltál a szeretőd meggyilkolásának, és túlélte egy dühöngő gyilkost.

– Nem, de kérem...! – A nő kinyújtotta a kezét, lakkozott körmös ujjai Io csuklójára kulcsolódtak. A karja libabőrös volt; biztosan átfagyott. Iónak el kellett hoznia a ruháit a nappaliból, talán egy lepedőt is találnia kellett, hogy letakarja Jarl Magnussen testét.

Megfogta Nina kezét.

– Ne aggodjon! Nem megyek sehova. Mindjárt visszajövök.

A helyszínre érkező rendőrök mindenkitől felvették a vallomást, Ninát hazaküldték az erősítéssel, riasztották a hajójárőröket, hogy kutassák át a Sárt az idős asszony után, majd ragaszkodtak ahhoz, hogy hazakísérjék Iót.

Az épület, amelyben Io és Ava lakott, régen dohánygyár volt; a tisztek fintorogtak az átható szúrós szag miatt, miközben Io kinyitotta az ajtót. Az nekicsapódott a láncnak, és visszapattant. Io addig kopogott, amíg Ava ajtót nem nyitott, a haja kócos volt, a szeme vérekes. Bármilyen beszélés is csiklandozta Ava vigyorgó szája szegletét, elpárolgott, amikor meglátta a rendőröket Io válla fölött.

Azt mondták, Io aktáját akarják látni Isidora Magnussen ügyéről, de Io jól tudta, honnan fúj a szél. Őt akarták ellenőrizni. Vágó volt – ez a tény önmagában is potenciális veszélyforrássá tette. Leléphetett volna a helyszínről, mielőtt a rendőrség megérkezik, de mi értelme lett volna? Voltak szemtanúk, akik látták az arcát. A rendőröknek csak annyit kellett volna tenniük, hogy átfésülik a nyilvános névjegyzéket a városban született moirivadékok után kutatva, és már meg is lett

volna a címe. A Származási Szerződésnek köszönhetően a más születésűek számára nem volt magánélet. Ráadásul biztos akart lenni abban, hogy Nináról gondoskodnak.

Io kikerülte a nővérét, és az emeletes ágya alatti íróasztalban kezdett turkálni. Két hosszú perc telt el, amely alatt kínzó tudatában volt annak, hogy a két tiszt a lakásukat tanulmányozza, mire megtalálta azt az átkozott aktát, és átadta nekik.

– Maga is moiraivadék? – kérdezte a férfi rendőr Avától, miközben tekintete centiméterről centiméterre vizsgálta át a lakásukat.

– Aha. – A nővére a konyhaszigetnek támaszkodott, zöld szaténköntöséből kilátszott a hosszú, formás lába. Felvont szemöldökkel provokálta a férfit.

– Az én papírjaimat is látni akarja?

Ezek részben a születési anyakönyvi kivonatból, részben az orvosi feljegyzésekből, részben pedig bíróság által hitelesített, az elmeállapotára vonatkozó jelentésből álltak, és szinte teljes egészében szegénybélyegek voltak, a más születésűeknek szóló papírok a képességeik természetét és az ismert rokonaikat tüntették fel. A más születésűek mindig csomagban érkeztek: két, három vagy több testvér, akik testvéristenektől származtak. A mítoszok más istenek létezéséről is szóltak, de csak az iker-, illetve testvéristenek ruházták fel hatalommal az utódaikat. Egyesek úgy vélték, hogy ez a hatalom túl erős ahhoz, hogy egyetlen ember örökölje, de Thais nem értett egyet ezzel. *Ha többen vagyunk, nagyobb hatalmunk van*, szokta mondani. *Együtt erősebbek vagyunk*.

A férfi nem törődött Avával, és átkiáltott a szobán:

– Talált valami érdekeset, kapitány?

A rendőrnő Iónak a Magnussen-ügyről szóló jegyzeteit lapozgatta félig lehunytt szemmel, felhúzott szemöldökkel, mintha a lapon lévő

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

minden egyes szóval kapcsolatban kétségei lennének. Io rezzenéstelenül állt, és próbálta megállni, hogy átkokat szórjon a rendőrök fejére. Csak ki kellett várnia, hogy véget érjen ez a megaláztatás. Lehet, hogy hosszú időbe telik, attól függően, hogy a zsaruk mennyire kegyetlenek, de véget *fog* érni. Aprólékosan vezette az aktáit, és a születési papírjai makulátlanul tiszták voltak. Ezt már azelőtt elrendezték, hogy megszületett volna; a szüleinek már volt két lánya, akik látták a Hálót, ami csak azt jelenthette, hogy egy harmadik lány is érkezni fog a családba. A moiraivadékok mindig hármásával jöttek, akárcsak maguk a Moirák, a Sors istennői.

Az elsőszülött volt a fonó, aki új fonalakat tudott szőni. A második volt a gombolyító; ő tudott megnyújtani vagy megrövidíteni egy szálát, erősítve vagy gyengítve a megfelelő érzést. A legfiatalabb pedig a vágó volt, aki bármilyen fonalat képes volt elvágni, akár életfonalakat is.

A vágók voltak a veszélyesek. A vágók voltak a rádiójátékok gonosztevői és a bűnügyi nyomozások első számú gyanúsítottjai. A vágókat hazakísérték, hogy ellenőrizzék az aktáikat, még akkor is, ha náluk levő magánnyomozói engedélyük hiánytalan és naprakész volt, és egy tucatnyi szemtanú igazolta az ártatlanságukat.

De Io a türelmet fegyverként tudta használni. Egész napos megfigyelések és órákig tartó aktatanulmányozás? Őszintén szólva ezt tartotta a munka legjobb részének. Ledobta a bőrdzsekijét, és felkapott egy szelet spenótos-sajtos pitét a konyhapultról. A leveles tészta isteni friss volt, és hangosan roppant a fogai alatt. A rendőr pillantása Aváról Ióra vándorolt.

A nővére azt kérdezte:

– Mit csináltál pontosan, húgocskám?